

35. Omantunnonvapaus uhattuna

Protestantit suhtautuvat nyt paavinkirkkoon paljon suopeammin kuin aikaisempina vuosina. Niissä maissa, niissä katolisuus vaikutusvaltaansa lisätäkseen esiintyy sovinnollisesti, vahvistuu käsitys, että erot ratkaisevissa kysymyksissä ovat paljon pienemmät kuin on luultu ja että pienet myönnytykset protestanttien puolelta edistäisivät yhteisymmärrystä Rooman kanssa. Oli aika, jolloin protestantit opettivat lapsilleen, että sovinnon etsiminen Rooman kanssa oli uskottomuutta Jumalalle. Miten erilaisia ovatkaan ne mielipiteet, joita nyt esitetään!

Paavinvallan puolustajat väittävät, että Rooman kirkkoa on parjattu aiheuttomasti, että on epäoikeudenmukaista tuomita nykyinen kirkko tietämättömyyden ja pimeyden aikakauden väärinkäytöksistä. He puolustelevat kirkon kammottavaa julmuutta vetoamalla ajan yleiseen raakuuteen.

Ovatko nämä henkilöt unohtaneet tämän vallan esittämän erehtymättömyysvaatimuksen? Rooma väittää, että "*kirkko ei ole koskaan erehtynyt eikä kirjoitusten mukaan voi koskaan erehtyä*".¹

Paavinkirkko ei tule koskaan luopumaan erehtymättömyysvaatimuksestaan. jos maallisten hallitusten asettamat rajoitukset poistettaisiin ja Rooma saisi entisen valtansa, tyrannius ja vainot alkaisivat nopeasti uudelleen.

On totta, että roomalaiskatolisessa kirkossa on

OMANTUNNONVAPAAUS UHATTUNA

todellisia kristittyjä. Tuhannet tuossa kirkossa palvelevat jumalaa sen valon mukaan, joka heillä on. Jumala katsoo säälivän lempeästi näitä ihmisiä, jotka on kasvatettu harhaan johtavaan ja epätydyttävään uskoon. Hän antaa valonsäteiden tunkeutua pimeyteen, ja monet tulevat ottamaan paikkansa hänen kansansa parissa.

Mutta uskonnollisena järjestelmänä paavinvalta ei ole nyt sen paremmassa sopusoinnussa Kristuksen evankeliumin kanssa kuin historiansa varhaisempinakaan kausina. Rooman kirkko käyttää kaikkia keinoja saadakseen maailman uudelleen valvontaansa, aloittaakseen vainon ja kumotakseen kaikki protestantismin saavutukset. Katolisuus voittaa alaa kaikkialla. Katsokaa sen kirkkojen määrän lisääntymistä. Pankaa merkille sen suosittu yliopistot ja seminaarit, joissa monet protestantitkin opiskelevat. Katsokaa katolisten jumalanpalvelusmenojen lisääntymistä Englannissa ja lukuisia siirtymiä katolisten riveihin.

Kompromisseja ja myönnytyksiä

Protestantit ovat suhtautuneet paaviuteen suopeasti; he ovat tehneet kompromisseja ja myönnytyksiä, joita paaviuden kannattajat itsekkin hämmästelevät. Ihmiset sulkevat silmänsä paavinvallan todelliselta luonteelta. Kansan on vastustettava tämän vaarallisen yhteiskunnallisen ja uskonnollisen vapauden vihollisen etenemistä.

Vaikka paavius perustuu petokseen, kyseessä ei ole karkea eikä kömpelö petos. Rooman kirkon jumalanpalvelus on mitä vaikuttavin tilaisuus. Sen loisto ja juhlalliset rituaalit kiehtovat ihmisiä sekä vaientavat järjen ja omantunnon äänen. Silmät ihastuvat. Suurenmoiset kirkot, vaikuttavat kulkueet, kultaiset alttarit, jalokivin koristellut pyhäinjäännöslippaat, hienot maalaukset ja upeat veistokset vetoavat kauneuden

SUURI TAISTELU

kaipuuseen. Musiikki on verratonta. Syvä-äänisten urkujen täyteläiset sävelet sekoittuvat kuoron soinnukkaaseen lauluun, joka kaikuu mahtavien tuomiokirkkojen korkeissa holveissa ja pylväskäytävissä herättäen kuulijassa syvää kunnioitusta.

Tämä ulkonainen loisto ja nämä juhlamenot eivät tyydytä katuvan sielun kaipuuta. Kristuksen uskonto ei tarvitse tällaisia viehätykskeinoja. Ristiltä loistava valo näyttää niin puhtaalta ja ihastuttavalta, että mitkään ulkonaiset koristukset eivät voi lisätä sen todellista arvoa.

Saatana hyödyntää usein ihmisten kehittynyttä taiteellista tajua ja hienostunutta makua saadakseen heidät unohtamaan sielun todelliset tarpeet ja elämään yksin tälle maailmalle.

Katolisen jumalanpalveluksen loistolla ja juhlamenoilla on kiehtova ja lumoava vaikutus, joka johtaa monet harhaan. He alkavat pitää Rooman kirkkoa taivaan porttina. Vain ne, jotka seisovat vakaasti totuuden perustuksella ja joiden sydän on Jumalan Hengen uudistama, pystyvät vastustamaan sen vaikutusta. Useimmat kaipaavat uskontoa, jossa on jumalisuuden ulkokuori ilman voimaa.

Kun kirkko väittää olevansa oikeutettu antamaan anteeksi syntejä, paavinuskoiset luulevat saavansa tehdä vapaasti syntiä, ja myös rippijärjestelmä on omiaan rohkaisemaan pahaan. Se, joka polvistuu syntisen ihmisen edessä ja tunnustaa hänelle sydämensä salaiset ajatukset, häpäisee sielunsa. Kun hän kertoo elämänsä synnit papille - erehtyvälle kuolevaiselle hänen ihanteensa laskee. Hän alkaa pitää Jumalaa syntisen ihmisen kaltaisena, sillä pappi on Jumalan edustaja. Tämä alentava synnin tunnustaminen toiselle ihmiselle on salainen lähde, josta on virrannut maailmaan paljon paha. Mutta nautinnonhaluisesta ihmisestä on mukavampaa tunnustaa syntinsä toiselle

OMANTUNNONVAPAUS UHATTUNA

kuolevaiselle kuin avata sydän Jumalalle. Ihmisluonnolle on miellyttävämpää suorittaa katumusharjoituksia kuin luopua synnistä; on helpompi pukeutua säkkiin kuin naulita ristille lihan hienot.

Hämmästyttävää samankaltaisuutta

Kun juutalaiset Kristuksen ensimmäisen tulemisen aikana polkivat salaa Jumalan lakia, he olivat samalla ulkonaisesti tarkkoja sen määräysten noudattamisesta ja lisäsivät siihen omia vaatimuksiaan, mikä teki lainkuuliaisuuden raskaaksi. Samoin kuin juutalaiset väittivät kunnioittavansa lakia, sanovat paavilaiset kunnioittavansa ristiä.

He sijoittavat ristejä kirkkoihinsa, alttareihinsa ja vaatteisiinsa. Ristiä kunnioitetaan ulkonaisesti kaikkialla. Mutta Kristuksen opetukset haudataan järjettömien traditioiden ja ankarien vaatimusten alle. Tunnollisia ihmisiä pelotellaan Jumalan vihalla samalla kun monet kirkon arvohenkilöt elävät ylellisyydessä ja aistillisissa nautinnoissa.

Saatana pyrkii jatkuvasti esittämään väärin Jumalan luonteen, synnin luonnon ja suuren taistelun ydinkysymykset. Hänen viisastelunsa antaa ihmisille luvan tehdä syntiä. Samalla hän levittää väärää näkemyksiä Jumalasta, niin että he pelkäävät ja vihaavat häntä pikemmin kuin rakastavat. Väärät käsitykset Jumalan luonteesta johtivat pakanakansat pitämään ihmisuhreja välttämättöminä Jumalan suosion varmistamiseksi. Epäjumalanpalvelus eri muodoissaan on johtanut kammottaviin julmuuksiin.

Pakanuuden ja kristinuskon liitto

Roomalaiskatolinen kirkko, jossa pakanuus ja kristinuskko yhdistyvät ja joka pakanoiden tavoin on antanut Jumalan luonteesta väärän kuvan, on turvautunut aivan yhtä julmiin menetelmiin kuin pakanat. Ihmiset

SUURI TAISTELU

pakotettiin kidutusvälineillä hyväksymään sen opit. Kirkon arvohenkilöt pyrkivät kehittämään kidutusmenetelmiä, jotka tuottaisivat mahdollisimman suurta tuskaa lopettamatta kuitenkaan niiden elämää, jotka eivät alistaneet kirkon vaatimuksiin. Monessa tapauksessa kärsijät tervehtivät kuolemaa armollisena vapautuksena.

Omat kannattajansa Rooma piti kurissa ruoskalla, nälällä ja askeesilla. Taivaan suosion varmistamiseksi katuvan tuli katkaista siteet, jotka jumala oli solminut siunatakseen ja ilahduttaakseen ihmisen maallista vaellusta. Hautausmaat kätkevät miljoonia uhreja, jotka tuhlasivat elämänsä turhiin yrityksiin tukahduttaa Jumalalle vastenmielisinä kaikki lähimmäisiinsä kohdistuvat myötämieliset ajatukset ja tunteet.

Jumala ei pane kenenkään kannettavaksi näitä raskaita taakkoja. Kristus ei kehottanut ihmisiä sulkeutumaan luostareihin, jotta he tulisivat sopiviksi taivaaseen. Hän ei ole milloinkaan opettanut, että rakkaus olisi tukahdutettava.

Paavi väittää olevansa Kristuksen sijainen. Mutta sulkiko Kristus ihmisiä vankilaan, kun nämä eivät kunnioittaneet häntä taivaan kuninkaana? Tuomitsiko hän kuolemaan ne, jotka eivät ottaneet häntä vastaan?

Rooman kirkko näyttää nyt maailmalle ystävällisiä kasvoja ja peittää anteeksipyynnöillä kauheat julmuutensa. Se on pukeutunut kristillisyyden pukuun, mutta on pohjimmiltaan muuttumaton. Paavinvalta pitää yhä kiinni kaikista periaatteistaan ja pimeältä keskiajalta periytyvistä opeistaan. Protestanttien nyt kunnioittama paavinvalta on sama, joka hallitsi uskonpuhdistuksen aikana, jolloin Jumalan miehet ryhtyivät henkensä uhalla paljastamaan sen vääryyksiä.

Paavius on viimeisten aikojen luopumusta, kuten Raamattu on siitä ennustanut.² Kameleontin

OMANTUNNONVAPAUS UHATTUNA

vaihtelevan ulkoasun alle kätkeytyy muuttumatonta käärmeen myrkkyä. Onko tämä valta, jonka historia on vuosituhannen ajan kirjoitettu pyhien verellä, nyt tunnustettava osaksi Kristuksen seurakuntaa?

Muuttunut protestanttisuus

Protestanttisissa maissa on väitetty, että katolisuus eroaa nyt protestanttisuudesta vähemmän kuin ennen. Muutos on kyllä tapahtunut, mutta ei paavikunnassa. Katolisuus muistuttaa todella paljossa nykyistä protestantismia, koska protestanttisuus on suuresti rappeutunut sitten uskonpuhdistajien päivien.

Tavoitellessaan maailman suosiota protestanttiset kirkot ovat ryhtyneet uskomaan hyvää kaikesta pahasta, ja lopulta ne päätyvät uskomaan pahaa kaikesta hyvästä. Niiden nykyinen käyttäytyminen voidaan tulkita anteeksipyynnöksi Roomalle niiden rakkaudettomasta asenteesta ja uskonkiihkosta. Monet väittävät, että keskiajalla vallinnut älyllinen ja moraalinen pimeys edisti Rooman taikauskon ja sorron leviämistä ja että nykyajan korkeampi sivistys ja lisääntyvä vapaamielisyys uskonnollisissa kysymyksissä estävät suvaitsemattomuuden elpymisen. Ajatusta olojen muuttumisesta samanlaisiksi tänä valistuneena aikana pidetään naurettavana. Mutta on muistettava, että mitä suurempi annettu valo on, sitä suurempi on niiden pimeys, jotka sen hylkäävät.

Suuri henkinen pimeys edisti paavinvallan menestystä. Suuren älyllisen tiedon aika on sille yhtä suotuisa. Kun ihmiset menneinä aikoina eivät tunteneet totuutta, tuhannet joutuivat ansaan, koska he eivät nähneet eteensä levitettyä verkkoa. Myös nykyisessä sukupolvessa on monia, jotka eivät näe verkkoa vaan menevät siihen kuin sidotuin silmin. Kun ihmiset korottavat omat teoriansa Raamatun yläpuolelle, äly voi saada enemmän pahaa aikaan kuin

SUURI TAISTELU

tietämättömyys. Siksi nykyinen väärä tiede tulee valmistamaan tietä paaviuden hyväksymiselle yhtä tehokkaasti kuin tiedon pidättäminen pimeällä keskiajalla.

Sunnuntainvieto

Sunnuntain pyhittäminen on Rooman alulle panema tapa, jota se pitää arvovaltansa merkinä. Paavikunnan henki - mukautuminen maailman tapoihin, perimätiedon asettaminen Jumalan käskyjen yläpuolelle - on tunkeutumassa protestanttisiin kirkkoihin ja saane korottamaan sunnuntaita samalla tavalla kuin Rooman kirkko ennen niitä.

Kuninkaallisten julistusten, kirkolliskokousten ja maallisen vallan tuen avulla tämä pakanallinen juhlapäivä nousi kunnia- asemaan kristillisessä maailmassa. Konstantinuksen sunnuntailain säätäminen oli ensimmäinen julkinen toimi sunnuntainvieron vahvistamiseksi. Vaikka laki oli pohjimmiltaan pakanallinen, keisari saattoi sen voimaan nimellisen kristinuskoon kääntymisensä jälkeen.

Eusebios, ruhtinaiden suosiota tavoitteleva piispa ja Konstantinuksen hyvä ystävä, väitti Kristuksen siirtäneen sapatin sunnuntaille. Väitteen tueksi ei esitetty ainoatakaan raamatullista todistetta. Eusebios itse tunnusti vahingossa väitteensä vääräksi. "Kaiken", hän sanoo, "mitä piti tehdä sapatina, me olemme siirtäneet Herran päivälle.",³

Paavinvallan lujittuessa jatkettiin sunnuntain korottamista. Seitsemättä päivää pidettiin vielä jonkin aikaa sapatina, mutta muutos eteni vääjäämättä. Myöhemmin paavi määräsi, että seurakuntapappien tuli varoittaa sunnuntain rikkojia, jotta nämä eivät aiheuttaisi suurta onnettomuutta itselleen ja naapureilleen.

Kun kirkolliskokousten päätökset osoittautuivat riittämättömiksi, maallisia viranomaisia kehoitettiin

OMANTUNNONVAPAUS UHATTUNA

antamaan määräys, joka herättäisi ihmisissä pelkoa ja pakottaisi heidät pidättymään työstä sunnuntaina. Roomassa pidetyssä kirkolliskokouksessa vahvistettiin kaikki edelliset päätökset. Ne liitettiin kirkkolakiin, ja maalliset viranomaiset valvoivat niiden noudattamista.⁴

Raamatullisen tuen puuttuminen sunnuntainvietolta aiheutti kuitenkin yhä hämminkiä. Ihmiset kysyivät, millä oikeudella heidän opettajansa, auringonpäivää kunnioittaakseen, syrjäyttivät julistuksen: "Seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti." 5 Raamatullisten todisteiden puute täytyi korvata muilla keinoilla.

Eräs innokas sunnuntain kannattaja, joka kahdennentoista vuosisadan lopussa vieraili Englannin seurakunnissa, kohtasi vastustusta totuuden puolustajien taholta. Hänen yrityksensä jäi niin hedelmättömäksi, että hän poistui maasta joksikin aikaa. Palatessaan hän toi mukanaan asiakirjan, jota hän väitti Jumalan itsensä antamaksi; siinä oli kaivattu määräys sunnuntainvietosta ja kammottavia uhkauksia tottelemattomien pelottamiseksi. Tämä kallisarvoinen asiakirja oli nuuka pudonnut taivaasta ja löytynyt Golgatalta Pyhän Simeonin alttarilta. Itse asiassa se oli peräisin paavin palatsista Roomassa. Paavinvalta on kaikkina aikoina pitänyt petoksia ja väärennöksiä hyväksyttävänä menetelminä. (Katso liitettä sivulle 39, Väärennetyt asiakirjat.)

Mutta sunnuntain pyhyden vahvistamiseen tähtäävistä ponnisteluista huolimatta paavin kannattajat itse tunnustivat julkisesti sapatin jumalallisen arvoavallan. Kuudennellatoista vuosisadalla kirkolliskokous totesi: "Muistakoot kaikki kristityt, että Jumala pyhitti seitsemännen päivän eivätkä sitä ole hyväksyneet ja pitäneet pyhänä ainoastaan juutalaiset vaan kaikki muutkin, jotka sanovat palvelevansa jumalaa, vaikka

SUURI TAISTELU

me kristityt olemmekin vaihtaneet heidän sapattinsa Herran päivään." 6 Ne, jotka peukaloivat Jumalan lakia, eivät olleet tietämättömiä työnsä luonteesta.

Ankaria rangaistuksia

Hätkähdyttävän esimerkin, Rooman menettelytavoista tarjoaa pitkä ja verinen valdolaisiin kohdistunut vaino. (Osa heistä oli sapatinviettäjiä. Katso liitettä.) Erityisen merkittävä on Etiopian ja Abessinian kirkkojen historia. Pimeällä keskiajalla maailma unohti Keski-Afrikan kristityt, jotka saivat vuosisatojen ajan harjoittaa vapaasti uskontoaan. Lopulta Rooma sai tietää heidän olemassaolostaan, ja Abessinian keisari houkuteltiin tunnustamaan paavi Kristuksen sijaiseksi. Annettiin määräys, joka ankarien rangaistusten uhalla kielsi sapatinvieton.⁷ Mutta pian paavin hirmuvallasta tuli niin vastenmielinen taakka, että abessinialaiset päättivät vapautua siitä. Rooman kirkon kannattajat karkotettiin ja vanha usko palautettiin.

Samalla kun Afrikan seurakunnat kuuliaisina Jumalan käskylle pyhittivät seitsemännen päivän, ne pidättyivät työstä sunnuntaina katolisen kirkon tavan mukaisesti. Rooma polki Jumalan sapatia korottaakseen omaansa, mutta Afrikan seurakunnat, jotka olivat olleet piilossa lähes tuhat vuotta, eivät osallistuneet tästä luopumuksesta. Jouduttuaan Rooman vallan alle ne pakotettiin syrjäyttämään oikea sapatti ja korottamaan väärä. Mutta heti kun ne saivat takaisin itsenäisyytensä, ne alkoivat jälleen noudattaa sapattikäskyä. (Katso liitettä.)

Historia paljastaa selvästi Rooman vihamielisyyden oikeaa sapatia ja sen puolustajia kohtaan. Jumalan sana opettaa, että nämä tapahtumat tulevat toistumaan, kun katolilaiset ja protestantit liittoutuvat korottaakseen sunnuntaita.

OMANTUNNONVAPAUS UHATTUNA

Peto, jolla on karitsan sarvet Ilmestyskirjan 13. luvun ennustuksen mukaan peto, jolla on karitsan sarvet, "paneemaan ja sen asukkaat kumartamaan" paavinvaltaa, jota leopardin näköinen peto kuvaa. Lisäksi se yllyttää maan asukkaat "tekemään patsaan sen pedon kunniaksi" ja määrää kaikki, "pienet ja suuret, rikkaat ja köyhät, vapaat ja orjat" ottamaan pedon merkin. 8 Peto, jolla on karitsan sarvet, kuvaa Yhdysvaltoja. Ennustus toteutuu, kun Yhdysvallat pakkokeinoin saattaa voimaan sunnuntainvieron, jota Rooma pitää ylivaltansa tunnustamisen merkinä.

"Minä näin, että yksi pedon päistä oli saanut surmaniskun mutta haava oli parantunut. Koko maailma ihmetteli petoa ja lähti seuraamaan sitä. "9 Kuolinhaava viittaa paavinvallan romahdukseen vuonna 1798. Tämän *jälkeen*, profeetta sanoo, että "haava oli parantunut" ja "koko maailma ihmetteli petoa ja lähti seuraamaan sitä". Paavali toteaa, että "laittomuus ihmishahmossa" jatkaa petollista toimintaansa ajan loppuun saakka. 10 "Kaikki maan asukkaat kumartavat sitä ~ kaikki ne, joiden nimi ei maailman luomisesta alkaen ole ollut kirjoitettuna teurastetun Karitsan elämäkirjaan." 11 Sunnuntaille osoitettu kunnioitus tulee tuomaan Roomalle kunniaa sekä vanhassa että uudessa maailmassa.

Yhdeksännentoista vuosisadan puolivälistä lähtien ennustuksen tutkijat ovat julistaneet tätä sanomaa maailmalle. Nyt näkyy, taiten nopeasti tilanne kehittyi kohti ennustuksen toteutumista. Paavillisten johtajien tavoin protestanttiset opettajat vakuuttavat sunnuntainvieron olevan jumalallista alkuperää mutta ovat yhtä kykenemättömiä esittämään asiasta raamatullisia todisteita. Vanhat väitteet siitä, että Jumalan tuomiot kohtaavat sunnuntai-sapatin rikkojia, tullaan toistamaan; jo nyt niitä on ruvettu korostamaan.

SUURI TAISTELU

Rooman kirkko on hämmästyttävän ovela. Se näkee niitä tulee tapahtumaan - että protestanttiset kirkot osoittavat sille kunnioitusta hyväksymällä väärän sapatin ja valmistautuvat tekemään sen vieton pakolliseksi samoilla keinoilla, joita se itse käytti menneinä aikoina. Ei ole vaikea arvata, miten mielellään se tulee protestanttien avuksi tässä asiassa.

Roomalaiskatolinen kirkko muodostaa valtavan yhtenäisen järjestön, jota paavinistuon hallitsee ja jonka miljoonilta ehtoollisvierailta vaaditaan ehdotonta uskollisuutta paaville, oli heidän kansallisuutensa tai maansa hallitusmuoto mikä hyvänsä. Vaikka he voivat vannoa uskollisuutta valtiolle, he ovat viime kädessä sitoutuneet tottelemaan Roomaa.

Historia todistaa Rooman taitavista ja hellittämättömistä yrityksistä puuttua kansakuntien asioihin ja ajaa omia etujaan ruhtinaiden ja kansojen hyvinvoinnista välittämättä. 12

Rooma kerskuu muuttumattomuudellaan. Protestantit eivät tiedä mitä tekevät, kun he aikovat hyväksyä Rooman avun sunnuntain korottamiseksi. Heidän ajaessaan omaa asiaansa Rooma pyrkii saarnaan takaisin entisen valta-asemansa. Jos maassa vakiinnutetaan periaate, että kirkko voi valvoa valtiovaltaa ja että uskonnollisten menojen noudattaminen voidaan tehdä pakolliseksi maallisten lakien avulla - lyhyesti, että kirkko ja valtio voivat hallita omaatuntoa, silloin Rooman voitto on varma.

Protestanttinen maailma huomaa Rooman todelliset aikeet vasta sitten, kun ansan välttäminen on liian myöhäistä.

Rooman kirkon valta lisääntyy vähitellen. Sen oppien vaikutus ulottuu lainsäädäntöelimiin, seurakuntiin ja ihmisten sydämiin. Se vahvistaa voimiaan voidakseen toteuttaa tavoitteensa, kun tulee otollinen aika iskeä. Silloin jokainen, joka uskoo ja noudattaa Jumalan sanaa, joutuu moitteen ja vainon kohteeksi.